

Στις άλλες σελίδες

- ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΧΙΛΙΑΝΗ ΕΜΠΕΙΡΙΑ 8 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ, σελ. 4-5
- ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΗΣ Ν. ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΤΗΝ ΑΓΚΟΛΑ
- ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΝΕΟΛΑΙΑΣ: ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΙΩΘΗΚΑΝ
- ΓΙΑ ΤΗ ΒΟΜΒΑ ΝΕΤΡΟΝΙΟΥ
- ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΓΙΑ ΠΡΗΓΚΗΠΕΣ
- ΜΕΤΩΠΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ Ή ΜΕΤΩΠΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Οξύνεται η οικονομική ύφεση

ΑΝΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΣ ΠΛΗΤΤΟΥΝ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ

Ενταση απεργιακών αγώνων κατά το 1980

Για δυο χρόνια, από το 74 μέχρι το 76 οι αστοί και η Κυβέρνηση τους καλούσαν τους εργάτες σε περικοπές μισθών και ωφελημάτων για να ξεπεράσουν τις ζημιές που έφερε ο πόλεμος.

Τα επόμενα 2-3 χρόνια περηφανευόντουσαν για το οικονομικό θαύμα που έφτιαξαν. Τώρα, όταν δεν μιλούν για τις ενδοκυπριακές συνομιλίες, κλαίονται πάλι, κалουν ξανά τους εργάτες σε λιτότητα. Για να νάναι ένας εργάτης «υπεύθυνος» και «πατριώτης» πρέπει να αρκείται με λίγα, σκέφτονται.

Το ότι υπάρχει έντονη τάση υποσταθεροποίησης της οικονομίας είναι φανερό. Όλοι οι εργαζόμενοι έχουν διαπιστώσει ότι οι τιμές ανεβαίνουν τόσο πολύ, και γρήγορα ώστε οι μισθοί τους να μην τους αρκούν καθόλου. Ένα μεγάλο αριθμός εργαζομένων καταφεύγει σε δευτερεύουσες ασχολίες, τα βράδια, για να συμπληρώνει ένα ανεπαρκή μισθό. Οι επί-

σημοί αριθμοί είναι σίγουρα πολύ μικροί σε σχέση με την πραγματικότητα. Δεν αντικαθρεπτίζουν καθόλου τις δυσκολίες των εργαζομένων. Όμως ακόμα κι αυτοί είναι ενδεικτικοί.

Έτσι η αύξηση της παραγωγικότητας έχει μειωθεί σε 4,8% για το 1979 και σε 2,5 για το 1980. Ο πληθωρισμός από το Μάη του 1979 στο Μάη του 1980 ήταν 12%.

Ένα νέο όμως στοιχείο που εμφανίζεται το 1980 είναι η αύξηση της ανεργίας. Από το 1976 και μετά, το μεγάλο τότε ποσοστό ανεργίας μειωνότανε κάθε χρόνο μέχρι το 1979 που έφτασε το 1,8%, 3,691 άτομα δηλαδή. Το 1980 ανέβηκε σε 2,1% δηλαδή 4,344 άτομα. Το Μάη του 81 ο αριθμός των ανέργων έφτασε τις 4,974.

Φυσικά το επίσημο ποσοστό ανεργίας δεν δείχνει το πρόβλημα της μεταναστεύσης. Αν ληφθούν υπόψη αυτοί που φεύγουν για να μην είναι άνεργοι ο πραγματικός

αριθμός θάνατι πολύ πιο ψηλός. Μια σειρά οικονομικές μεταρρυθμίσεις είναι αναγκαίες για να επιστρέψουν όσοι εργάζονται στο εξωτερικό κάτω από καλές συνθήκες δουλειάς.

Ένα ποσοστό της αύξησης των ανέργων οφείλεται στη μείωση των δυνατοτήτων δουλειάς στις αραβικές χώρες. Η μείωση αυτή πρόκειται να συνεχιστεί γιατί στις αραβικές χώρες εμφανίζονται σε αύξοντα βαθμό φθηνότερα εργατικά χέρια από άλλες ασιατικές χώρες.

Ένα σημαντικό επίσης ποσοστό ανέργων αφορά νέους και νέες που γυρεύουν δουλειά για πρώτη φορά. Το ποσοστό αυτό είναι παραδοσιακό κι αφορά σε μεγάλο βαθμό τους πτυχιούχους. Μεγάλωσε πάντως το 1980 ακόμα περισσότερο.

Η αύξηση της ανεργίας αφορούσε όλους τους τομείς εκτός του αγροτικού, τόσο τις γυναίκες όσο και τους άνδρες. Ιδιαίτερο όμως χτύπη-

Εργατικές Απεργίες 1970-1980

Χρονος	Αριθμος Απεργιών	Επηρεαζόμενοι Υπάλληλοι	Αριθμος Ημερών Απεργίας
1970	35	4.725	5938
1971	29	7.042	23.629
1972	46	21.431	142.427
1973	11	2.790	12.874
1974	18	8.498	14.349
1975	9	9.132	7.808
1976	9	1.007	2.683
1977	7	681	2.469
1978	14	7.735	9.169
1979	27	7.185	22.243
1980	38	49.623	99.742

μα δέχτηκαν οι μεταλλωρύχοι των οποίων οι απολύσεις συνεχίζονται από το 1976 και κατά την περίοδο

δηλαδή του οικονομικού θαύματος. Ενώ το 1976 οι εργαζόμενοι σ' αυτούς τους το-

Συνέχει στην σελ. 6

Σπάζουν οι μύθοι για επιστροφή στον καπιταλισμό

Η ΠΟΛΩΝΙΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝ;

Από τις πρώτες των Πολωνικών ταραχών που ξεκίνησαν εδώ και δεκατέσσερες περίπου μήνες τα αιτήματα των εργατών ήταν τέτοια που έβαζαν το κίνημα, καθαρά, στην πορεία μιας πολιτικής επανάστασης - της πορείας, δηλαδή, που διατηρώντας την οικονομική βάση αναλλοίωτη θα έφερνε τέτοιες αλλαγές στο πολιτικό επίπεδο που θα σημαίναν την ανατροπή του καταπιεστικού κρατικού μηχανισμού των γραφειοκρατών και την αντικατάστασή του με μια υγιή εργατική δημοκρατία. Παρ' όλη την προσπάθεια των ηγετών της Αλληλεγγύης και της εκκλησίας να περιορίσουν τα εργατικά αιτήματα σε καθαρά οικονομικά από τη στιγμή που ένοιωσαν την πραγματική τους δύναμη, οι εργάτες άρχισαν να κτυπούν τη γραφειοκρατία ζητώντας εξάλειψη των ειδικών μαγαζιών, των ειδικών μισθών, των ειδικών μέσων διακίνησης, των ειδικών νοσοκομείων και των ειδικών προνομίων τα οποία ανήκουν αποκλειστικά στους γραφειοκράτες.

Η πορεία του Πολωνικού εργατικού κινήματος στην τελευταία του εξέγερση (υπήρχαν

άλλες εξεγέρσεις το '56, '70, '76) παίρνει πραγματικά τις διαστάσεις ιστορικού φαινομένου. Α-

πο τη μια γιατί μπόρεσε να διατηρηθεί ζωντανό δίχως να χάσει τη μαχητικότητα του για περισσότερα από ένα χρόνο, μέσα σε συνθήκες δύσκολες που πολλά άλλα κινήματα θα μπορούσαν να «σπάσουν» ή να «καταρρεύσουν». Από την άλλη γιατί το κίνημα εξελίσσεται συνεχώς — κι αυτό φαίνεται μέσα από τα συνεχώς πιο ανεβασμένα αιτήματα του - τη στιγμή που στην ηγεσία του βρίσκονται άνθρωποι ανίκανοι να αντιληφθούν σωστά τις εξελίξεις και τις προοπτικές που ξανοίγονται, κι επομένως παίζουν το ρόλο του χαλίναγωγου του κινήματος, «πυροσβέστη πυρκαϊών που ανάβουν εκεί που δεν υπάρχει λόγος».

Μέχρι πριν από λίγες μέρες τα μάτια των εκατομμυρίων εργαζομένων που ζουν στην Ανατολική Ευρώπη ήταν στραμμένα

«Ξεκινώντας απ' ότι έχει κιάλας δημιουργήσει ο καπιταλισμός, να οργανώσουμε τη μεγάλη παραγωγή μόνοι μας, έμεις οι εργάτες, στηριγμένοι στη δική μας εργατική πείρα .. να περιορίσουμε τους δημόσιους υπάλληλους στο ρόλο των απλών εκτελεστών μας που θα είναι υπεύθυνοι για τις πράξεις τους ΑΝΑΚΛΗΤΟΙ μέτρια πληρωμένοι ...»

Λένιν στο «Κράτος κι επανάσταση»

στο πρώτο μέρος του Συνεδρίου της Αλληλεγγύης που άρχισε το Σάββατο, 5 του Σεπτεμβρίου. Τα ψηφίσματα που έγκρινε το συνέδριο είναι ιστορικής σημασίας. Τα τρία βασικά ψηφίσματα είναι:

1. Ζητούν τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος σχετικά με τη δημιουργία Εργατικών Συμβουλίων τα οποία θα μετέχουν στη

διεύθυνση των βιομηχανικών επιχειρήσεων και θα έχουν το δικαίωμα να διορίζουν και να παύουν διευθυντές επιχειρήσεων.

2. Καλούν την Πολωνική Βουλή να μην εγκρίνει δύο κυβερνητικά νομοσχέδια τα οποία αφήνουν στο Κομμουνιστικό

Συνέχει στην σελ. 8

ΔΙΕΘΝΗ

Η ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΩΝ ΡΑΤΣΙΣΤΩΝ ΤΗΣ Ν. ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΤΗΝ ΑΓΚΟΛΑ

Το ρατσιστικό καθεστώς της Νοτίου Αφρικής φαίνεται να πιστεύει ότι η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση. Γι'αυτο με την επίθεση της ενάντια στην Αγκόλα προσπαθεί ν' ανακόψει την προέλαση μαζικών εξεγέρσεων μέσα στην ίδια την Νότιο Αφρική. Η Νότιος Αφρική τώρα έχει περικυκλωθεί από εχθρικά κράτη (Αγκόλα, Μοζαμβίκη, Ζιμπάμπουε). Έχει έρθει σε συνεχή σύγκρουση με το Μέτωπο για την απελευθέρωση της Ναμίμπιας. Μα πάνω απ' όλα έχει ν' αντιμετωπίσει μια ισχυρή αφρικανική εργατική τάξη μέσα στα ίδια της τα σπλάχνα. Το ρατσιστικό καθεστώς της Νότιας Αφρικής δεν θ' αντέξει για πολύ και το τελευταίο ξέσπασμα του είναι απλώς η εμφάνιση της απελπισίας του.

Οι Λευκοί Νοτιοαφρικανοί αγωνίζονται να διατηρήσουν ένα καθεστώς που η συνεργασία με τα Διεθνή Μονοπώλια ελέγχει τα ακόλουθα:

	Πληθυσμ.	Γη
Αφρικάνοι	71.1%	13.7%
Ευρωπαίοι	16.9%	87.3%
Μιγάδες	9.2%	Τίποτε
Ασιάτες	2.8%	Τίποτε

Η λευκή μειοψηφία ελέγχει πλήρως την βιομηχανία της Νοτίου Αφρικής. Επενδύσεις σ' αυτή τη χώρα έχουν όλες οι μεγάλες πολυεθνικές εταιρείες της Δύσης. Αρκεί εδώ ν' αναφέρουμε ονόματα όπως αυτο της Μπαρκλντ (Διεθνής Τράπεζα) της BP (Βρετανικά Πετρελαιοειδή) και της γνωστής εταιρείας δισκων EMI. Αυτές οι εταιρείες πληρώνουν τους μαύρους εργάτες μισθούς πείνας ενώ παράλληλα οι λευκοί εργάτες εξασφαλίζουν αρκετά καλούς μισθούς.

	Αφρικάνοι	Λευκοί
Μεταλλεία	£132	£2,394
Βιομηχανίας	£360	£2,142
Οικοδόμησης	£360	£2,232
Κυβερ. Υπάλ.οι	£376	£1970

Δεν χρειάζεται να τονίσουμε εδώ ότι οι διάφορες εταιρείες απομυζούν τεράστια κερδή. Για παράδειγμα το Συμβούλιο των Μεταλλείων έχει αύξηση στο κέρδος του σε χρυσό από £800.000 το 1978 σε £1,600,000 το 1979 λόγω της αύξησης στη τιμή του χρυσού αλλά αρνήθηκε να δώσει αύξηση στους αφρικανούς μεταλλωρύχους που ο βασικός μισθος τους είναι 40 την βδομάδα. Αξίζει να σημειωθεί ότι το κόστος ζωής είναι ίσο περίπου με αυτο της Βρετανίας. Ας συγκρίνουμε ορισμένες βασικές τροφές.

	Νότ. Αφρ.	Βρετανία
Αραβοσίτος	£0.36	£0.52
Ρύζι	£0.89	£0.88
Μαργαρίνη	£0.22	£0.17 1/2
Ζάχαρις	£0.24	£0.35
Ψωμί	£0.17	£0.31

(τιμές 1980)

Κάτω από τέτοιες συνθήκες διαβίωσης είναι φυσικό η Νότιος Αφρική να σαρώνεται από κύματα απεργιών. Είναι γεγονός ότι από το 1976 με τα γεγονότα του Σοβέττο το κύμα απεργιών και αναταραχών δεν σταμάτησε ακόμα. Παράλ-

ληλα μ' αυτο το Αφρικανικό Εθνικό Κογκρέσο έχει αρχίσει ανταρτικό αγώνα ενάντια στο καθεστώς με εμπρησμούς διύλιστριών, αστυνομικών σταθμών κ.α. Στη γειτονική Ναμίμπια το ΣΟΥΑΠΟ αγωνίζεται ακατάπαυστα για την απελευθέρωση της Ναμίμπιας κι αυτο χρησιμοποιώντας σαν ταχτική αγώνα το ανταρτικό. Για να σταθη όμως ένα ανταρτικό κίνημα χρειάζεται μια σταθερή εδρα των δυνάμεων της για βάση ανεφοδιασμού, εκπαίδευση στελεχών κ.α. Επίσης βασικός κανόνας για να πετύχει το ανταρτικό είναι η ύπαρξη πλατειών αγροτικών μαζών οι οποίες να υποστηρίζουν και να δίνουν κάλυψη στους ανταρτές. Αυτά τα χαρακτηριστικά τα έχει η Ναμίμπια και το ΣΟΥΑΠΟ χρησιμοποιεί επιτυχώς αυτή την ταχτική.

Παρα τες αρνήσεις της Κυβέρνησης της Αγκόλας φαίνεται ότι το ΣΟΥΑΠΟ ανεφοδιάζεται από βάσεις σε Αγκολεζικό έδαφος. Αυτές τες βάσεις στόχευε η Νοτιοαφρικανική κυβέρνηση, και γι' αυτο το λόγο συνεχίζει την εισβολή της στη Νότιο Αφρική. Αν η βάση ανεφοδιασμού των ανταρτών αποκοπεί τούτο θα είναι ένα φοβερό πλήγμα για τες ανταρτικές δυνάμεις του ΣΟΥΑΠΟ και του Αφρικανικού Εθνικού Κογκρέσσο.

Μπαινεί λοιπόν το ερώτημα κατά πόσο ένα τέτοιο αποτέλεσμα θα ήταν καταστροφικό για τες επαναστατικές δυνάμεις μέσα στην Νότιο Αφρική. Παρόλο που

η Νότιος Αφρική έχει ένα τέλειο στρατιωτικό οργανισμό και διαθέτει πυρηνικά όπλα έχει να αντιμετωπίσει ένα εχθρό που θα τον αφοπλίσει. Αυτός ο εχθρός είναι οι ενωμένες δυνάμεις των μαύρων, των μιγάδων, των ινδών ακόμα και των λευκών εργατών. Η Νότιος Αφρική δεν είναι αγροτική χώρα όπως οι άλλες χώρες της Αφρικής του Νότου ή και της Ναμίμπια. Η πλειοψηφία του πληθυσμού της είναι εργάτες. Και τα τελευταία χρόνια από το Σοβέττο του 76 και ύστερα έχει αναπτυχθεί ένα συνδικαλιστικό κίνημα που διακρίνεται για την αλύγιστη αγωνιστική του διάθεση. Κάτω από τέτοιες συνθήκες η ταχτική αγώνα που πρέπει ν' ακολουθείται δεν είναι αυτή του ανταρτικού αλλά του συνδικαλιστικού αγώνα που οδηγεί στην Γενική Απεργία, και τον ένοπλο αγώνα των εργατών μέσα στα ίδια τα αστικά κέντρα. Το ανταρτικό είναι μια μορφή αγώνα που έχει σαν τέτοιο δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί στα αστικά κέντρα. Το ανταρτικό των πόλεων είναι μια πολιτική που οδηγεί σε αδιέξοδο γιατί στηρίζεται σε μια ομάδα διαλεχτών ηρώων και αγνοεί το μαζικό κίνημα. Έτσι το Αφρικανικό Εθνικό Κογκρέσο και η ταρνή του ηγεσία που χρησιμοποιώντας την θεωρία των σαν θεωρητική βάση και το ανταρτικό σαν πρακτική αγώνα παραβλέπουν ένα πολύ σημαντικό παράγοντα. Είναι θετικό το γεγονός ότι η αντιπολίτευση

του Αφρικανικού Εθνικού Κογκρέσσο (η Μαρξιστική Εργατική τάξη) συζητά τόσο ενάντια στη θεωρία των σταδίων, όσο και ενάντια στην πρακτική του ανταρτικού σαν τη μόνη μορφή αγώνα.

Όσον αφορά την εισβολή στην Αγκόλα, αλλά και την τύχη της Μοζαμβίκης της Ζιμπάμπουε και του απελευθερωτικού αγώνα της Ναμίμπια αυτοσ είναι στενά συνδεδεμένοι με την εξέλιξη της κατάστασης στην Νότιο Αφρική. Η Νότιος Αφρική εξουσιάζει οικονομικά την περιοχή και όσο κι αν ξαφνιάζει κανένα ελέγχει ακόμα ολάκερες βιομηχανικές μονάδες μονάδες τόσο στην Αγκόλα όσο και στην Ζιμπάμπουε. Ο Μουγκάβε επίσης δεν παρέχει βοήθεια σ' οποιαδήποτε κίνημα στην Νότιο Αφρική.

Η αλληλεγγύη των λαών όμως δεν σφρηγεται με μ' αυτο το τρόπο. Η Νότιος Αφρική δεν θα διστάσει να εισβάλει σε οποιαδήποτε χώρα της περιοχής για να προωθήσει τα συμφέροντα της. Έτσι μια πιο τολμηρή στάση από μέρος των χωρών αυτών θα προωθήσει το κίνημα στη Νότιο Αφρική και σαν αποτέλεσμα την ουσιαστική απελευθέρωση της Αφρικής του Νότου. Η ενότητα στη δράση με πρωτοπορία την εργατική τάξη των αστικών κεντρών της Πραιτωρίας θα καταφέρει το τελειωτικό χτύπημα στο ρατσιστικό καθεστώς και θα διασφαλίσει την ασφάλεια και την πρόοδο των λαών της περιοχής.

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗΝ ΕΚΦΡΑΣΗ

Εκδήλωση διαμαρτυρίας για την Τουρκική εισβολή στη Ν. Υόρκη

Στις 20 του Ιούλη έγινε έξω από το κτίριο των Η.Ε. εκδήλωση διαμαρτυρίας για την τουρκική εισβολή με την συμμετοχή 600 περίπου ατόμων. Η εκδήλωση οργανώθηκε από την επιτροπή συμπαράστασης της Κύπρου, την Ομοσπονδία Ελληνικών Σωματείων, την Κυπριακή Ομοσπονδία Αμερικής, την Συνομοσπονδία Ελλήνων Φοιτητών ΣΕΦ, και την Εθνική φοιτητική οργάνωση Κυπρίων Αμερικής ΕΦΟΚΑ.

Οι διοργανωτές της εκδήλωσης από την Ελληνική Ομογένεια Αριστεροί και Δεξιοί κάλεσαν αντιδραστικούς εκπροσώπους της Αστικής τάξης για να εκφράσουν την συμπαράστασή τους και να δώσουν τις υποσχέσεις τους για δίκαιη λύση του Κυπριακού όπως και τα πέρασμένα χρόνια.

Πρώτος ο Κρίστοφερ πρόεδρος της Επιτροπής για την συμπαράσταση της Κύπρου είπε ότι η Αμερι-

κή που είναι η δημοκρατικότερη χώρα του κόσμου θα συμπαράσται στον Κυπριακό λαό για βρήγορη και δίκαιη λύση του προβλήματός του. Μεταμίλησε ο Μπάρπαρο υποψήφιος δήμαρχος της Νέας Υόρκης ο οποίος κατά την διάρκεια της ομιλίας του έκφρασε με φανατισμό την «αλληλεγγύη του» για τον Κυπριακό λαό και καταχειροκροτήθηκε. Ακολούθως μίλησε ο Αρχιμανδρίτης Γερμανός ο οποίος χαρακτήρισε τους Τούρκους σαν βάρβαρους και κατακτητές. Είπε επίσης ότι ο λαός αυτός καλλιεργεί όπιο που οποίον στέλλει στην Αμερική και καταστρέφει την Αμερικανική νεολαία και επίσης ότι αυτο βοήθα στην αύξηση των πρόστυχων γυναικών. Συνεχίζοντας είπε ότι όλα αυτά τα κάνουν οι Τούρκοι γιατί είναι απολίτιστοι και ανήθικοι.

Σίγουρα ήταν σημαντικό το ότι Κύπριοι και Βορειοηλλανδοί διαδήλωσαν μαζί για το κοινό τους πρό-

βλημα και ότι η μια κοινότητα διαδήλωσε υπέρ της άλλης. Αυτό ήταν το καλό μέρος της διαδήλωσης. Από την άλλη πλευρά οι ομιλητές που αναφέρθηκαν στο Κυπριακό προσπάθησαν να σκεπασούν τις μαυρίδες του Αμερικανικού Ιμπεριαλισμού και να ρίξουν τις ευθύνες αποκλειστικά στην Τουρκία και μάλιστα με κάποια τεχνική τα γύρισαν στον τουρκικό λαό. Προσπάθησαν να δείξουν ότι η Αμερικανική κυβέρνηση έχει την διάθεση να βοηθήσει την Κύπρο ενάντιον των πολεμοχαρών Τούρκων. Ο Μπάρπαρο κατέβηκε αποκλειστικά για να μαζέψει ψήφους όπως όλοι οι προκάτοχοι του. Ο αρχιμανδρίτης Γερμανός στη συμβιβαστική του ομιλία προσπάθησε να σπείρει μίσος εναντιον του Τουρκικού λαού και να παρασύρει τον κόσμο από τας πραγματικούς αιτίους που είναι η αμερικανική αστική τάξη την οποία υπηρετά. Επίσης αυτο χρησιμεύει και στο να εμποδίσει

τις δύο κοινότητες να ενωθούν για κοινό αγώνα εναντιον των αστικών τους τάξεων που είναι οι πραγματικοί τους εχθροί και που νίκη τους σ' αυτο τον αγώνα θα οδηγούσε στο διωξιμο των ιμπεριαλιστικών στρατών γιατί αυτο που κρατά τους ιμπεριαλιστές είναι οι ντόπιες αστικές τάξεις που είναι έτοιμες να ξεπουλήσουν οτιδήποτε προκειμένου να μην έρθουν σε σύγκρουση με τις μητροπόλεις. Μόνο η εργατική τάξη μπορεί να κάνει αντιιμπεριαλιστικό αγώνα μια και μόνο αυτής τα συμφέροντα στρέφονται προς αυτήν την κατεύθυνση. Όμως για να μπει στην πράξη έτσι είδους αγώνας πρέπει να φύγουν από την μέση οι ντόπιοι πράκτορες του ιμπεριαλισμού.

Ήταν μεγάλο λάθος της αριστερας της ελληνικής ομογένειας που ενω αυτή δούλεψε περισσότερο για να κτιστεί η εκδήλωση άφησαν την αντίδραση ανενόχλητη να κάνει την καταστρεπτική της προπαγάνδα ενώ κανένας αριστερός δεν μίλησε. Έτσι είδους εκδηλώσεις γίνονται πολλές και τελικά ο ρόλος της αριστερας είναι να μαζικοποιεί τις εκδηλώσεις της δεξιάς και να χρησιμεύει σαν νεροκουβαλήτης της. Η αριστερα πρέ-

πει να ανεξαρτητοποιηθεί και να καταδείχνει τον ρόλο που παίζουν οι διάφοροι σαν τον Κρίστοφερ τον Πάρπαρο ή τον Αρχιμανδρίτη Γερμανό και τους άλλους εκπροσώπους του αστικής τάξης και ποτε να μην τους αφήνει να εκφράζονται για λογαριασμό της. Μόνο έτσι μπορεί να κτιστεί ένα αντιιμπεριαλιστικό κίνημα μέσα στην ομογένεια. Και το οποίο έχει μέλλον να μαζικοποιηθεί από τις χιλιάδες εργατών και άλλων καταπιεσμένων στρωμάτων της ομογένειας. Ένα άλλο σημαντικό που πρέπει να γίνει είναι η συνεργασία ελλήνων και κυπρίων ομογενών με άλλες καταπιεσμένες μειονότητες όπως έγινε με τους βορειοηλλανδούς οπότε κάθε καταπιεσμένος να αρχίσει να βλέπει τη λύση των προβλημάτων του σε σύνδεση με την λύση των προβλημάτων των άλλων λαών. Το πιο σημαντικό που έπρεπε να προωθήσει η αριστερα είναι η σύνδεση με τουρκικές αριστερες δυνάμεις οι οποίες υπάρχουν στην Νέα Υόρκη και οι οποίες έχουν το σύνθημα έξω τα Νατοϊκά στρατεύματα από την Κύπρο και οι οποίες κάνουν

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΟΡΓΙΟ ΜΥΣΤΙΚΩΝ ΖΥΜΩΣΕΩΝ

Τον τελευταίο καιρό γίνεται ένα πραγματικό όργιο ζυμώσεων γύρω από τη λύση του Κυπριακού ενώ ο Κυπριακός λαός - ο άμεσα ενδιαφερόμενος για το θέμα - μένει στο σκοτάδι για το περιεχόμενο «μυστικών» εγγράφων κι από τις δύο πλευρές, «μυστικών» συμφωνιών, πιέσεων και λογής-λογής προτάσεων και «ιδεών».

Αν και το πρόσφατο φιάσκο των συνομιλιών μετά από τόσο προπαγανδιστική αισιοδοξία έχει αποδείξει την ανικανότητα της αστικής τάξης των δύο κοινοτήτων να λύσουν το πρόβλημα, το εργατικό κίνημα του τόπου πρέπει να επαγρυπνει για να ματαιώσει κάθε διχοτομική λύση που θα οξύνει αντι να λύσει το εθνικό πρόβλημα προς όφελος της εργατικής τάξης. Ήδη ο πιο γνήσιος εκπρόσωπος της Ε/Κ αστικής τάξης, το ΔΗ.ΣΥ. μέσα από τη «Σημερινή» εντείνει - χωρίς ακόμα να μιλά καθαρά - την προπαγάνδη της αποδοχής της «πικρής πραγματικότητας».

«Ηγέτες είναι εκείνοι που πραγματικά και με θυσία της δημοτικότητας τους πικραίνουν πρόσκαιρα έστω, το λαό για να τον σώσουν στο τέλος» («Σημερινή» 9/9/81). Ο νοών νοείτω.

ΑΚΕΛ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Ενώ όμως οι καθαρά διχοτομικές προτάσεις της Τουρκοκυπριακής αστικής τάξης δημιουργούν δισταγμούς ακόμα και μέσα στους κόλπους της δεξιάς για τη συνέχιση των συνομιλιών στη βάση αυτών των προτάσεων ήρθε πρόσφατα η ηγεσία του ΑΚΕΛ, ενώ αναγνωρίζει πως οι προτάσεις είναι διχοτομικές και δεν αποτελούν βάση για συνομιλίες, να πρωτοστατεί στην υποβολή «αντιπροτάσεων» από την Ελληνοκυπριακή δεξιά κυβέρνηση. Εφτασε μάλιστα - ομιλία Παπαϊωάννου στη Λεμεσό - να προτείνει στο εδαφικό «να μετακινηθούμε από το 20% που ήταν η επίσημη μας πρόταση από το 1977 στο 22%, έτσι που να υποχρεωθεί η άλλη πλευρά να μετακινηθεί από το 36% που ήταν η πρόταση της στις 5 Αυγούστου».

Η χρεωκοπία αυτής της ηγεσίας ξεπερνα κάθε όριο. Μετά από δύο δεκαετίες άκρατης ανικανότητας από μέρους της αστικής τάξης να λύσει το εθνικό πρόβλημα η ηγεσία αυτή επιμένει ακόμα να εμπαιξεί τον εαυτό της και τον Κυπριακό λαό δημιουργώντας ψευδαισθήσεις πως οι στρατοκράτες της Άγκυρας και η Τ/Κυπριακή αστική τάξη θα αποδεχτούν μέσα από διαπραγματεύσεις μια λύση που θα κατοχυρώνει ένα ενιαίο κράτος χωρίς ξένους στρατούς όπου οι δύο κοινότητες θα μπορέσουν να ζήσουν ειρηνικά κι όπου θα παρέχονται περιθώρια για το εργατικό κίνημα για να ενώσει την εργατική τάξη των δύο κοινοτήτων στην πάλη για το σοσιαλισμό.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΕΔΕΚ

Όπως αναφέραμε και στο προηγούμενο φύλλο, η ηγεσία της ΕΔΕΚ σωστά απορρίπτει την ιδέα των αντιπροτάσεων και τις συνομιλίες κάτω από τις σημερινές προϋποθέσεις. Η αδυναμία όμως της ηγεσίας αυτής να προβάλει μια πιστική εναλλακτική λύση φαίνεται να την απομονώνει.

Η μόνη εναλλακτική λύση είναι η προώθηση του ενιαίου αντιιμπεριαλιστικού αντικαπιταλιστικού μετώπου με τους Τ/Κυπρίους κάτω από την ηγεσία της εργατικής τάξης.

Βασική προϋπόθεση που θα δώσει ώθηση στη δημιουργία ενός τέτοιου μετώπου είναι η υιοθέτηση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος που θα ενώσει το ΑΚΕΛ και την ΕΔΕΚ στη δράση για το δικό τους κράτος και την κατάληψη της εξουσίας. Μόνο μια τέτοια πολιτική θα βάλει μπροστά στις ευθύνες της ηγεσίας του ΑΚΕΛ και θα βγάλει την Κυπριακή αριστερά από το αδιέξοδο.

Όσο η ΕΔΕΚ επιμένει να δίνει απλώς συμβουλές στην κυβέρνηση για το τι πρέπει να κάμει, κανένας δεν θα τη λαμβάνει υπόψη και καμμία πιθανότητα φραγμού στις υποχωρήσεις δεν θα εξασφαλίζεται.

ΚΡΑΤΙΚΟ ΛΑΧΕΙΟ Η ΤΥΧΕΡΗ ΠΟΛΗ

Το Κρατικό Λαχείο προσφέρει και πάλι κάτι το νέο και πρωτότυπο. Θα κυκλοφορήσει σύντομα το νέο αυτόματο λαχείο που ονομάζεται η «Τυχερή Πόλη», για να αντικαταστήσει το «Τυχερό Ζώδιο».

Σε κάθε παιγνίδι με την «Τυχερή Πόλη» 15.075 τυχεροί θα κερδίζουν συνολικά £33.750. Υπάρχουν μεγάλες πιθανότητες να κερδίσετε, μια και ένα λαχείο στα είκοσι κερδίζει.

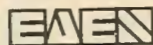
Με μόνο 250 μιλς αγοράζετε ένα νέο αυτόματο λαχνο με το σχήμα της Κύπρου και τις 6 πόλεις, που η καθέμια έχει μέσα σε κόκκινο κύκλο τον χαρακτηριστικό της αριθμό. Για να δούμε την τύχη μας, ξυνοουμε ελαφρά τα τρία μικρά τετραγώνια που κρύβουν αριθμούς από το 1 μέχρι το 6. Μετα ξυνοουμε το τετραγώνια με την επιγραφή «Τυχερή Πόλη» και που κρύβει το όνομα μιας από τις 6 πόλεις στ' Αγγλικά. Αν έστω και ένας από τους 3 αριθμούς των μικρών τετραγώνων είναι ο αριθμός της «Τυχερής Πόλης» ο λαχνος κερδίζει. Τι κερδίζει, θα το βρούμε ξυνοοντας το τετραγώνια με το «τυχερο κουτί».

Προσοχη όμως. Μην ξυσοετε το τετραγώνια με την επιγραφή «γι-α επίσημη χρήση, άκυρον εαν ξυστη».

ΚΑΛΗ ΤΥΧΗ

Φεστιβαλ Νεολαίας: Αυτα που δεν ειπώθηκαν

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

Για τους γραφειοκράτες η δημοκρατία και η ελευθερία έκφρασης αποτελούν μεν το Α και το Ω της προόδου αλλά μόνο εφ' όσον όλοι συμφωνούν μαζί τους και εφόσον σαν καλά γατάκια ζητωκραυγάζουν ενθουσιώδεια σε κάθε τους πράξη και κάθε τους κίνηση. Απόλυτη δημοκρατία λοιπόν κι απόλυτη ελευθερία, μόνο μέσα στα πλαίσια της απόλυτης συμφωνίας με τους γραφειοκράτες-για όσους διαφωνούν υπάρχουν άλλα μέσα: απομόνωση, αποβολές, απειλές, εκφοβισμοί, ξυλοδαρμοί.

Πηγαίνοντας στο Φεστιβαλ Νεολαίας και φοιτητών που οργάνωσε η ΕΔΕΚ στην Πάφο και πουλώντας την Σοσ. Εκφραση, οι υποστηρικτές της Αριστερας Πτέρυγας του Κόμματος, ήξεραν πως κάποιου είδους αντίδραση οπωσδήποτε θα υπήρχε από μέρους των γραφειοκρατών. Ήλπιζαν όμως ως θα μπορούσαν να αποφευχθούν οι σωματικές επιθέσεις από μέρους των μπράβων της γραφειοκρατίας - που παρωσιάζτηκαν σε άλλες παρόμοιες περιπτώσεις — κύρια λόγω της παρουσίας πλήθους κόσμου στην περιοχή.

Ο ρυθμός με τον οποίο πουλιόταν η Σοσ. Εκφραση ήταν κάτι το φανταστικό. Στα πρώτα 15 και 20 λεπτά είχαν ήδη πουληθεί πάνω από 100 εφημερίδες. Μετα άρχισαν να φτάνουν τα πρώτα μηνύματα από τους γραφειοκράτες: είτε φεύγουμε είτε θα γινόταν «μακελίο». Η άρνηση των υποστηρικτών της Α.Π. να φύγουν ήταν κατηγορηματική. Κατ' αρχάς βρισκόταν γύρω στα 150 μέτρα μακριά από το χώρο του φεστιβαλ και επομένως δεν είχαν δικαίωμα οι διοργανωτές να επιμένουν πως επεμβάινανε στο χώρο τους. Μετα, αν ο κόσμος που βρισκόταν εκεί ήθελε να αγοράσει την εφημερίδα αυτο θα έπρεπε να ήταν κάτι που να μπρούν να αποφασίζουν οι ίδιοι, κι όχι οι γραφειοκράτες γι' αυτούς — η Σοσ. Εκφραση είναι γνωστή στην πλατεία μαζί του κόσμου και οι διοργανωτές του Φεστιβαλ όφειλαν να επιτρέψουν στους περαστικούς το στοιχειώδες δικαίωμα ν' αποφασίσουν οι ίδιοι αν θέλουν να την αγοράσουν ή όχι. Τελευταία, υποστήριξαν πως είμαστε αντικομματικοί και επομένως δεν δικαιούμασταν να πουλούμε την εφημερίδα μας στον κόσμο του κόμματος. Την απάντηση σ' αυτό τη δώσαμε εκατοντάδες φορές: οι αντικομματικοί δεν είμαστε εμεις αλλά αυτοι οι ίδιοι, που διέλυσαν την δημοκρατία που υπήρχε μέσα στο κόμμα, παρέβησαν το καταστατικό και τες διακηρύξεις της ΕΔΕΚ, πρόδωσαν την επαναστατική της παράδοση.

Μπροστα στην άρνηση μας να αποχωρήσουμε κατέφθασαν από το χώρο του φεστιβαλ καμμία 20αρια μπράβο, με επικεφαλής το γνωστό για τους τραμπουκισμούς του, Πάμπο Μαύρο. Αρχισαν να σπρώχνουν βία και να σκίζουν με μανία τες Σοσ. Εκφράσεις που έπαιρναν απ' τα χέρια αυτών που τες πουλούσαν πράγμα που μάζεψε αρκετους περαστικούς από γύρω οι οποίοι άρχισαν να συζητούν έντονα το γεγονός και να ζητούν εξηγήσεις. Μπροστα στο αδιέξοδο στο οποίο βρέθηκαν λόγω της αδυναμίας τους να εξηγήσουν πειστικά τες μεθόδους που χρησιμοποιούν, οι εκλεκτοι της γραφειοκρατίας Ντίκος Μιχαηλ, Λουκάς Μαντζαρράκης κλπ, μάζεψαν βιαστικά τους μπράβους τους κι εξαφανήστηκαν.

Η Σοσ. Εκφραση άρχισε και πάλι να πουλιέται στο χώρο για να ακολουθήσει σύντομα μια δεύτερη επίθεση από τους μπράβους. Αυτή

τη φορά όμως δεν είχαν να αντιμετωπίσουν απλώς τα ερωτηματικά ορισμένων περαστικών αλλά ένα οργανωμένο πλήθος το οποίο με αγανάκτηση είδε με τα μάτια του να γρονθοκοπούνται άνθρωποι μόνο και μόνο επειδή πουλούσαν μια εφημερίδα. Κατα την διάρκεια και των δύο συμπλοκών οι υποστηρικτές της Α.Π. δεν ανταπέδωσαν ούτε ένα κτύπημα. Η τόσο θετική συμπαράσταση των περαστικών ήταν η καλύτερη αμοιβή για τα σκισμένα ποκάμισα. Το αδιέξοδο στο οποίο βρέθηκαν οι ηγέτες των μπράβων φαίνεται καθαρά από τα λόγια του Λ. Μαντζαρράκη σ' ένα νεαρό που διαμαρτυρόταν: «Αμα δεν είσαι του κόμματος να μην ανακατεύεσαι».

Την απόφαση να μας κτυπήσουν, οι κομματικοί γραφειοκράτες δεν πήραν εντέλως αβασάνισια. Αυτο φαίνεται και απ' το γεγονός πως μας προειδοποίησαν 3 φορές προτού στείλουν τους μπράβους. Κι ο λόγος είναι ότι ήξεραν πως μια οποιαδήποτε συμπλοκή μπροστα στον κόσμο θα τους άφινε εκτεθειμένους και θα δημιουργούσε συμπάθειες για την Σοσ. Εκφραση. Αυτο που τους «ανάγκασε» τελικά να μας διώξουν βία ήταν ο τεράστιος αριθμός εφημερίδων που πουλήθηκαν σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα: αν η εφημερίδα δεν πουλιόταν, δεν θα είχαν κανένα λόγο να δημιουργήσουν συμπλοκή και να τραβήξουν έτσι την προσοχη του κόσμου. Επι πλέον, αν ένιωθαν σίγουροι ότι ο κόσμος της ΕΔΕΚ που αγόραζε την εφημερίδα δεν θα μπορούσε να επηρεαστεί από τες απόψεις που εκφράζει πάλι δεν θα είχαν σοβαρο λόγο να χρησιμοποιήσουν βία. Η απόφαση για βίαιο διώξιμο, λοιπόν, δεν ήταν τελικά παρα αποτέλεσμα του φόβου που δημιουργεί η Σοσ. Εκφραση στους γραφειοκράτες, λόγω της καλής διάθεσης και του ενδιαφέροντος με το οποίο τα μέλη του κόμματος βλέπουν τες απόψεις της Αριστερας Πτέρυγας.

Η δύναμη της Α.Π. της ΕΔΕΚ βρισκεται από τη μια στη προσπάθεια μας να σπάσουμε την άγνοια που προωθούν οι γραφειοκράτες μέσα στη Βάση, και από την άλλη τες θέσεις μας. Η τοποθέτηση μας υπερ της συνεργασίας των Αριστερων κομμάτων και υπερ μιας πορείας κατάλυσης της εξουσίας της δεξιάς από την ενωμένη αριστερά - θέσεις που αγγίζουν στην καρδιά

κάθε τίμιο αριστερό - κτυπούν απευθείας τη βάση πάνω στην οποία στηρίζει την δύναμη της η γραφειοκρατία.

Η Εδεκτική γραφειοκρατία δημιουργα την εντύπωση μέσα στο μέρος της Κομματικής Βάσης το οποίο ελέγχει, πως αυτοι που αποτελούν την Α.Π. δεν είναι περισσότεροι από καμμία 10αρια άτομα, διασπαστες της ενότητας του κόμματος με γελοιές αριστεριστικές θέσεις που δεν αξίζουν καν τον κόπο να συζητηθούν.

Αφου είναι έτσι τα πράγματα γιατι τόσο φανατισμος και τέτοιου είδους απεγνωσμένες προσπάθειες για να μην έρθουμε σ' επαφη με την κομματική βάση;

Οι τραμπουκισμοί δεν είναι τίποτε άλλο παρα μια ύστατη προσπάθεια να ανακόψουν τες ιδέες μας εφόσον έχουν αποτύχει να μας αντιμετωπίζουν πολιτικά. Αν οι θέσεις μας είναι τόσο αστειές όσο υποστηρίζουν ασ μας αφήσουν να τες εκκράζουμε ανοικτα για να εξευτελιστούμε, στο τέλος τέλος, μπροστα στα μάτια και του τελευταίου Εδεκίτη. Αυτο που πραγματικά κρύβεται πίσω από ξυλοδαρμούς και τέτοια, είναι η έλλειψη πίστης από μέρους της γραφειοκρατίας στες ιδίες της τες θέσεις καθ' την ικανότητα της να κρατα την κομματική βάση κάτω από έλεγχο. Γιατι η δύναμη της γραφειοκρατίας στηρίζεται — όπως και κάθε γραφειοκρατίας — στο να διατηρούν την Κομματική Βάση σε άγνοια και σε χαμηλο επίπεδο πολιτικής μόρφωσης: έτσι ώστε τα μέλη, ανίκανα να κρίνουν την ορθότητα της πολιτικής τους γραμμής θα είναι έτοιμα να δεχτούν δίχως συζήτηση τη γραμμη που βγαίνει από τα γραφεία. Η έκφραση διαφωνιών, βάζοντας την Κομματική Βάση σε μια πορεία εξέλιξης και πολιτικής ανάπτυξης αποτελεί την αρχη του τέλους κάθε γραφειοκρατίας.

Το ότι μας απέβαλαν δεν το θεωρούμε αρκετο λόγο για να σταματήσουμε να απευθυνόμαστε στην Κομματική Βάση. Δεν νοιώθουμε κανένα σεβασμο και καμμία υποχρέωση απέναντι στην γραφειοκρατία για να σταματήσουμε να πουλούμε την Σοσ. Εκφραση, όταν αυτη μας το ζητα. Σεβάσμιο και ιστορική ευθύνη νοιώθουμε απέναντι στην Κομματική Βάση για να ξεσκεπάσουμε τες διαστρεβλώσεις της γραφειοκρατίας και την οππορτουνιστική της πολιτική. Την Σοσ. Εκφραση θα την πουλούμε όπου μπορούμε ανεξάρτητα από τες απειλές των γραφειοκρατών. Ξεκινούμε από τη βασική αντίληψη πως η δύναμη του Σοσιαλισμου βρισκεται στη δύναμη της αλήθειας, γι' αυτο κι έχουμε πίστη στις απόψεις μας. Αν κι αυτοι νοιώθουν πως δεν έχουν τίποτα να κρύψουν κι αν έχουν εμπιστοσύνη στες πολιτικές τους θέσεις, ας έρθουν ελεύθερα σ' οποιαδήποτε εκδήλωση της Α.Π. να πουλήσουν τα έντυπα τους και να βάλουν τες απόψεις τους.

ΟΜΗΡΟΣ ΠΑΝΤΗΣ

Υ.Γ. Ο ρυθμός πούλησης της Σ.Ε. αυξήθηκε αντι να μειωθεί μετα τες επιθέσεις εναντίον μας και ξεπουλήσαμε σε πολυ μικρο χρονικο διάστημα. «Για να σκίζουν με τόσο μίσος αυτη την εφημερίδα κάτι σοβαρο θα 'χει να πεί!» Σκέφτηκαν οι παρευρισκόμενοι. Αυτο για να 'χουν υπόψη οι τραμπούκοι.

Ο απολογισμός της νύκτας. Σχημένες εκφράσεις 40 πουλημένες 230 (Μπροσταν να πουληθούν τριπλάσιες αλλά σώθηκαν). Σχισμένες φανέλλες 2.

ΜΕΤΩΠΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Η ΜΕΤΩΠΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ;

ΜΕΡΟΣ Β' - ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΟΙ

Το πρόβλημα που απασχόλησε τον Κυπριακό λαο περισσότερο από κάθε άλλο τις τελευταίες δεκαετίες είναι το εθνικό θέμα. Πριν την ανεξαρτησία σαν θέμα ένωσης με την Ελλάδα, στα χρόνια της Δημοκρατίας μέχρι το 74 σαν διακοινοτική διαμάχη και από το 74 και μετά σαν προσπάθεια διατήρησης του Κυπριακού Ελληνισμού σαν οντότητα. Αυτή τουλάχιστον υπήρξε η εικόνα του προβλήματος όπως την παρουσίασαν οι εκάστοτε ηγεσίες και όπως την αντιλαμβάνονταν οι μάζες.

Που βρίσκεται όμως η ουσία του εθνικού προβλήματος; Γιατί ασφαλώς είναι αδύνατο να δεχτούμε την μεταφυσική ερμηνεία του «εθνικού ενστικτού» που δεν έχει σχέση με το υλικό υπόβαθρο της κοινωνίας. Ούτε είναι πεστικά, ή έχουν οποιαδήποτε σχέση με το πρόβλημα, τα επιχειρήματα του αν είμαστε ή δεν είμαστε Έλληνες που βασίζονται σε αναδρομες στην αρχαία ιστορία ή ακόμα την προϊστορία των κατοίκων της Κύπρου. Αν θέλουμε πραγματικά να καταλάβουμε το θέμα πρέπει να βρούμε τους λόγους που το διατηρούν στη ζωή, την υλική του πραγματικότητα.

ΕΝΩΣΗ

Η Κύπρος στην περίοδο της αποικιοκρατίας διατηρούσε ένα πολύ χαμηλό επίπεδο ανάπτυξης. Η βιομηχανική παραγωγή ήταν σχεδόν ανύπαρκτη, η γεωργία στηριζόταν σε πρωτόγονες μεθόδους. Το λίγο εμπόριο που υπήρχε βρισκόταν στα χέρια μιας δράκας ανθρώπων που στριζώνται στους κατασταλτικούς μηχανισμούς της αποικιοκρατίας για να διατηρούν τα προνόμια τους. Οι μάζες ζουν στην αλλοιότητα και πολύ λίγο τις απασχολεί το εθνικό θέμα. Η Ένωση βρίσκεται σχεδόν αποκλειστικά στα όνειρα μιας διανοήσης που αναζητά ένα πιο ευνοϊκό χώρο για την ανάπτυξη της.

Τα γεγονότα του 1981 είναι ο πιο σημαντικός σταθμός για το θέμα της Ένωσης. Τα γεγονότα ξεκινούν σαν αντίδραση σε προσπάθεια της αποικιοκρατίας να επιβάλει φορολογικά μέτρα στα οποία διαφώνισαν οι εκπρόσωποι και των δυο κοινοτήτων. Γρήγορα εξελίχθηκαν σε μαζική εξέγερση σε παγκύπρια κλίμακα και η αναλλαχτική λύση που προώθησαν οι ηγέτες της Ε/Κ ήταν η Ένωση. Την ήττα ακολούθησε μια μακρόχρονη περίοδος καταπίεσης, αλλά από τότε το σύνθημα της Ένωσης ταυτίστηκε στη συνείδηση των μαζών με την απαλλαγή από την αλλοιότητα που πρόσφερε η αποικιοκρατία.

Μετά τον 2ο Παγκόσμιο πόλεμο, με την μεγάλη πείνανότητα επικράτησης των κομμουνιστών στην Ελλάδα, το ΑΚΕΛ πρόσθεσε τη φωνή του στο σύνθημα της Ένωσης, μια φωνή που διατηρήθηκε δυνατή μέχρι και τις παραμονές του 55. Ταυτόχρονα μια πλατύτερη ομάδα μικροεμπόρων και μικροεπιχειρηματιών άρχισε να ανεβαίνει εκμεταλλευόμενη την παγκόσμια καπιταλιστική ανάπτυξη μετά τον πόλεμο. Αυτή η τάξη άρχισε να αισθάνεται τους περιορισμούς της αποικιοκρατίας και να αναζητά νέες λύσεις. Μια και δεν είχε ακόμα αποκτήσει εμπιστοσύνη στον εαυτό της άρχισε να βλέπει την Ένωση σαν την αναλλαχτική λύση. Έτσι όταν ο Μακάριος και ο Γ'ρίβας προχώρησαν στον αγώνα της ΕΟΚΑ βρήκαν πρόσφορο έδαφος και πλατεία υποστήριξης. Με την αποτυχία της αριστερας να προσφέρει οτιδήποτε άλλο ενάντια στην αποικιοκρατία η ΕΟΚΑ αγκαλιώθηκε από τις μάζες και ακολούθησε ένα έντονο εθνικιστικό αγώνα.

ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Τα αποτελέσματα της ΕΟΚΑ ήταν ένας πολύπλοκος συμβιβασμός για μια ανεξαρτησία που δημιουργούσε δυο άρχουσες τάξεις, μια Ε/Κ και μια Τ/Κ, που αναπόφευκτα θα έφταναν στη βίαιη σύγκρουση που δεν άρχισε να έλθει. Η σύγκρουση του 63

έσπασε ότι απέμεινε από την συνεργασία της Ε/Τ των δυο κοινοτήτων. Το ΑΚΕΛ είχε πια για καλά τραβήξει στο δρόμο της Εθνικής Συνεργασίας με την αστική τάξη χάνοντας έτσι την ταξική συνεργασία με την Τ/Κ εργατική τάξη.

Η διεκυστίνδα ανάμεσα στις δυο κοινότητες έδωσε πρόσφορο έδαφος για ιμπεριαλιστικές μηχανορραφίες και κατάληξε στην εισβολή του 1974. Από τότε η Κύπρος είναι ντε-φάκτο διχοτομημένη και το εθνικό θέμα έχει πάρει τη σημερινή του μορφή. Για την Ε/Κ κοινότητα το πρόβλημα αναφέρεται σε σχέση με την απελευθέρωση των κατεχομένων για τους αισιόδοξους ή με την σταθεροποίηση της κατάστασης και τη διατήρηση της οντότητας του Κυπριακού Ελληνισμού για τους λιγότερους αισιόδοξους.

Η πιο πάνω φρασεολογία που χρησιμοποιήθηκε κατά κόρον από τις Ε/Κ πολιτικές ηγεσίες είναι παραπλανητική. Οι γενικόλογες και οι μεταφυσικές έννοιες ήταν πάντα το αγαπημένο καταφύγιο μιας χρωκωπημένης πολιτικής. Η απελευθέρωση των κατεχομένων μπορεί να σημαίνει μια σειρά από πράγματα που αν δεν τα καθορίσουμε με ακρίβεια μπορούν όχι μόνο να αποδείχονται άσχετα αλλά και επικίνδυνα. Οσο για τη «διατήρηση της οντότητας...» όταν δεν πρόκειται για μεταφυσικό κλαψούρισμα είναι συνήθως εκβιασμός για την αποδοχή της διχοτόμησης με τη μορφή της διπλής ένωσης.

Αλλά ας τα πάρουμε με τη σειρά. Η «απελευθέρωση των κατεχομένων» με τη συνηθισμένη της έννοια σημαίνει την επαναφορά της κυριαρχίας των Ε/Κ στα κατεχομένα εδάφη. Χωρίς την προϋπόθεση μιας επαναστατικής κοινωνικής αλλαγής αυτό σημαίνει την επαναφορά της κυριαρχίας της Ε/Κ άρχουσας τάξης δηλαδή των κεφαλαιοκρατών. Ποια είναι η θέση των Τ/Κ σε μια τέτοια περίπτωση; Για τους Τ/Κ εργάτες θα σημαίνει τη μετατροπή τους σε ύματα εκμετάλλευσης από Ε/Κ και Τ/Κ κεφαλαιοκράτες, θα τους σπρώξει σε μια σωβινιστική συσπείρωση που θα οδηγήσει και πάλι σε νέες διακοινοτικές συγκρούσεις.

ΟΛΙΚΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗ

Φυσικά ακόμα κι αυτό είναι θεωρητικό πρόβλημα. Η Ε/Κ άρχουσα τάξη δεν έχει τη δυνατότητα να επεκτείνει την κυριαρχία της στα κατεχομένα. Έχει στρέψει την προσοχή της στην εδραίωση της κυριαρχίας της στο Νότο, στην επέκταση της εκμετάλλευσης της Ε/Κ εργατικής τάξης. Επίσης τον κίνδυνο επέκτασης της Τουρκίας κατοχής για να πετυχαίνει μια εθνική συσπείρωση, για να επιβάλλεται πάνω στην εργατική τάξη. Πόσο σοβαρός όμως είναι ένας τέτοιος κίνδυνος;

Κατ' αρχήν πρέπει να δούμε για λίγο τις καταστάσεις που έκαμαν δυνατή την εισβολή του 74. Η Τουρκία δεν αποφάσισε να ριχτεί στον πόλεμο απλά γιατί έτσι ήθελε. Πραγματικοί ποίηση την εισβολή γιατί υπήρχαν μια ολόκληρη σειρά από ευνοϊκούς παράγοντες που επέτρεψαν κάτι τέτοιο.

(α) Στην Ελλάδα κυβερνούσε μια χρεωκοπημένη στρατιωτική Χούντα που ούτε τις υποκειμενικές δυνατότητες είχε να αντιδρά-

σει ούτε είχε τη συμπάθεια οποιουδήποτε στο κόσμο.

(β) Αυτή η στρατιωτική Χούντα προσπάθησε να επεκτείνει την κυριαρχία της στην Κύπρο και το κατάφερε με το πραξικόπημα επιβάλλοντας μια γελοία κυβέρνηση ύβοντας έτσι σε κίνδυνο την Τουρκική επιρροή στη Κύπρο.

(γ) Οι Τ/Κ μάζες ευνοούσαν ανεπιφύλακτα την εισβολή γιατί έβλεπαν στον Σαμφών ένα πραγματικό κίνδυνο.

(δ) Οι δυνατότητες αντίστασης στην εισβολή ήταν ανύπαρκτες. Τεχνικά απροετοίμαστη και πολιτική απομονωμένη από τον Κυπριακό λαο η Εθνική Φρουρά δεν μπορούσε να αντισταθεί. Οι Ε/Κ μάζες φοβόντουσαν περισσότερο τους γκαγκαστέρς του Σαμφών παρά τον τουρκικό στατο.

(ε) Η διεθνής κοινή γνώμη έβλεπε ευνοϊκά, την στρατιωτική επιχείρηση της «Δημοκρατικής» Τουρκίας ενάντια στους στρατοκράτες της Ελλάδας.

Παρ' όλ' αυτά οι δυσκολίες που συνάντησε η Τουρκία ήταν αρκετές. Τρεις ημέρες μαχών κέρδισαν για τον τουρκικό στρατο ένα μικρο ύψλακα από τη Κερύνεια μέχρι τη Λευκωσία. Η παρέμβαση του Σάυρους Βάνς ήταν άμεση και εξανάγκασε την επίβολη εκχειρίας μόλις έγινε δυνατή η επαφή με την καταρρέουσα Χούντα των Αθηνών. Χωρίς αυτή τη παρέμβαση οι εξελίξεις στην Ελλάδα θα ήταν αδύνατο να ελεγχθούν με δυνατότητες επαναστατικών αλλαγών που τρώμαζαν τους Αμερικανούς.

Η σταθεροποίηση της κατοχής και η επέκτασή τους και πάλι ευνοήθηκε από ανάλογες καταστάσεις. Η αλλαγή στην Ελλάδα έστρεψε την προσοχή του Ελληνικού λαου στις νέες του ελευθέρως χωρίς να αισθάνεται ενοχη για την Κύπρο μια και η Χούντα ήταν υπεύθυνη για την τραγωδία. Η ημιαλλαγή στη Κύπρο διατήρησε το νησι σε κατάσταση εμφυλίου πολέμου με τα πιο πονημένα όπλα στα μετώπισθεν για να φρουρούν το κράτος από την οργή των μαζών. Αλλά προπάντων της στάσης των υπευθύνων απέναντι στους Τ/Κ έδινε πειστικότητα στα ε-

πιχειρήματα της Αγκυρας; η Κυβέρνηση έβλεπε τους Τ/Κ σαν ομήρους προς ανταλλαγή. Και από τη στιγμή που η ανταλλαγή ολοκληρώθηκε υπήρχε πληθυσμός Τ/Κ αποφασισμένος να υπερασπίσει αυτο που έβλεπε σαν απελευθέρωση, να προσφέρει στην Τουρκία τη δυνατότητα ελέγχου στα κατεχομένα.

ΠΕΡΙΠΛΟΚΕΣ

Σήμερα τα πράγματα είναι διαφορετικά. Οι Τ/Κ έχουν πάρει μια γέυση του τι σημαίνει απελευθέρωση και παρ' όλο που δεν θέλουν επιστροφή στην προηγούμενη κατάσταση δεν έχουν κανένα λόγο να θέλουν τον πόλεμο. Τα εσωτερικά προβλήματα της Τουρκίας είναι τέτοια που ένας πόλεμος όχι μόνο δεν θα τα λύσει αλλά πολύ σύντομα θα οδηγήσει σε τεράστιες εσωτερικές αντιδράσεις. Στο διεθνές πλαίσιο είναι αδύνατο να δικαιολογηθεί ένα τέτοιο εγχείρημα και δεδομένου ότι η επιχείρηση κρατήσε περισσότερο απο μερικές μέρες αντιδράσεις θα εκδηλωθούν. Είναι ακόμα δύσκολο να δει κανείς πως μπορούν να αποφευχθούν περιπλοκές με την Ελλάδα.

Όπως και να δει κανείς το θέμα μια νέα Τουρκική εισβολή είναι απίθανη. Αλλά το να προσπαθεί να πνίξει τον αγώνα της εργατικής τάξης με βάση τον κίνδυνο εισβολής είναι υποκριτική κινική απάτη. Αντίθετα ο αγώνας της εργατικής τάξης για προώθηση των συμφερόντων της, και πολύ περισσότερο για την κατάχτηση της εξουσίας αφαιρεί και τις τελευταίες δυνατότητες εισβολής. Αφαιρεί το έδαφος κάτω απο τα πόδια των Τ/Κ και Τούρκων σωβινιστών γιατί αντικειμενικά αποτελεί έκκληση ενότητας προς την εργατική τάξη των Τ/Κ και της Τουρκίας.

ΡΗΞΗ ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Οσο τα αριστερα κόμματα της Κύπρου επιδιώκουν ή δέχονται τη συμμαχία με τους αστους και τα κόμματα τους χτίζουν τείχη ανάμεσα στις εθνικές εργατικές τάξεις. Οσο τα αριστερα κόμματα ανέχονται μια δεξιά κυβέρνηση στην εξουσία δεν έχουν την δυνατότητα προσέγγισης με τους Τ/Κ και τους Τούρκους εργαζόμε-

νους. Και σε εθνική βάση το ισοζύγιο είναι γερα γεμμένο ενάντια στην Ε/Κ κοινότητα.

Αντίθετα η πλήρης ρήξη με την αστική τάξη βάζει τα θεμέλια για τη συνεργασία με την Τ/Κ και Τουρκική εργατική τάξη. Η απελευθέρωση της Κύπρου παίρνει τότε μια νέα διάσταση και παύει να είναι μια ουτοπική επιθυμία, γίνεται μια ρεαλιστική προοπτική. Γιατί το ταξικό ισοζύγιο ευνοεί σήμερα την εργατική τάξη περισσότερο απο κάθε άλλη φορα στην ιστορία της.

Το κунηγητο του μετώπου με την αστική τάξη απο τα κόμματα της αριστερας αποτελεί εργατικά καταλείψη της εργατικής τάξης και της επανάστασης. Αποτελεί ακόμα και εγκατάλειψη της προοπτικής για απελευθέρωση των κατεχομένων.

Ο προλεταριακος δρόμος είναι διαφορετικός: ο αγώνας για το ενιαίο μέτωπο των εργατικών κομμάτων σε διεθνή κλίμακα, όχι μόνο των Ε/Κ και των Τ/Κ αλλά και των Ελληνικών και των Τουρκικών. Μαζικά είναι δυνατόν να βρουν λύσεις όταν απαλλάξουν απο το βάρος της συνεργασίας τους με τις εθνικές αστικές τους τάξεις.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Οξύνεται η οικονομική ύφεση

Συνέχεια απο τη σελ. 1

Μια άνοδος των εργατικών αγώνων είναι επιβεβλημένη οπωσδήποτε. Ηδη βρισκόμαστε σε μια περίοδο όπου η αστική τάξη επιτίθεται εμφανώς στα εργατικά συμφέροντα, πράγμα που φαίνεται στα λίγα στοιχεία που παρατίθενται πιο πάνω.

Η χειρότερηση των συνθηκών δουλειάς έγινε αμέσως αισθητή από τους εργαζόμενους. Παρα τη συμβιβαστική στάση των συντεχνιών του 1980 έγιναν 38 απεργίες έναντι 27 το 1979. Αυτές οι απεργίες αφορούσαν 49,623 άτομα. Δόθηκαν 99,742 μέρες δουλειάς. Αυτό δείχνει ότι παρ' όλον ότι η εργατική τάξη καθοδηγείται απο συμβιβαστικές ηγεσίες εν τούτοις διαθέτει αγωνιστικότητα και διάθεση να αντισταθεί. Πρέπει να αναμένουμε αυτή τη χρονιά μια επέχταση των εργατικών αιτημάτων και αγώνων.

Η Αριστερή Πτέρυγα της ΕΔΕΚ προτείνει ορισμένους στόχους αγώνα, οι οποίοι είναι αναγκαίοι για την διατήρηση και ανύψωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων.

Η καθιέρωση μίνιμουμ μηνιαίου μισθού στις £150 για άνδρες και γυναίκες είναι το ελάχιστο που πρέπει να γίνει για να υπάρχει δυνατότητα μιας αξιοπρεπούς ζωής για όλα τα στρώματα του πληθυσμού. (οι £150 μόλις που φθάνουν για νοίκι, διατροφή και μερικές άλλες ανάγκες).

Οι μισθοι πρέπει να αναπροσαρμόζονται αυτόματα ανάλογα με την αύξηση των τιμών. (το ισχύον τιμαριθμικό επίδομα εξανεμίζεται απο τον πληθωρισμο, γιατί πρώτο είναι κατα κανόνα χαμηλότερο απο τον πληθωρισμο και δεύτερο εφαρμόζεται ύστερα απο έξη μήνες καθυστέρηση. Το ωράριο

εργασίας πρέπει να μειωθεί ώστε να μην υπάρχουν άνεργοι. Το δικαίωμα στη δουλειά πρέπει να καθιερωθεί έμπραχτα. Η κοινωνία είναι υποχρεωμένη να δίνει στα μέλη της δουλειά. Η μείωση του ωραρίου πρέπει να γίνη χωρίς μείωση μισθού έτσι που ο ελεύθερος χρόνος να μπορεί να χρησιμοποιηθεί εποικοδομητικά.

Απαραίτητα όμως μέτρα για μια πιο ριζοσπαστική λύση των οικονομικών προβλημάτων παραμένει η κρατικοποίηση των τραπεζών, του εισαγωγικού εμπορίου και των μονοπωλίων κάτω απο τον έλεγχο των εργαζομένων.

Συνέχεια απο τη σελ. 2

καμπάνιες εναντίον της Τουρκικής Χούντας. Τι πιο ωραία προοπτική αγώνα να αγωνιστούμε δίπλα τους για την απελευθέρωση τους απο τη Χούντα και τον Ιμπεριαλισμο και αυτοι να αγωνιστούν δίπλα μας για την απελευθέρωση μας απο την αστική τάξη τον Ιμπεριαλισμο.

Χρίστος
30.6.1981
Νέα Υόρκη

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΠΕΙΛΗ ΤΗΣ ΒΟΜΒΑΣ ΝΕΤΡΟΝΙΟΥ "Η ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΜΙΛΗΣΕΙ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΑΣ ΠΟΥ ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΥΜΕ ΑΠΟ ΓΙΑΤΑΓΑΝΙ

ΧΑΡΑΥΓΗ (11 Αυγ. 1981):
Η Κύπρος στιγματίζει την απόφαση Ρήγκαν για βόμβες νετρονίου (Τηλεγράφημα του Παγκύπριου Συμβουλίου Ειρήνης).

ΧΑΡΑΥΓΗ (12 Αυγ. 1981):
Το Παγκόσμιο Συμβούλιο Ειρήνης καλεί σε διεθνή σταυροφορία ενάντια στην βόμβα Νετρονίου (πρώτη είδηση).

ΧΑΡΑΥΓΗ (13 Αυγ. 1981):
α) Εμπρηστες της ειρήνης (κύριο άρθρο σχετικά με την βόμβα Νετρονίου β) Μαζικές διαδηλώσεις κατά της βόμβας Νετρονίου στην Αθήνα Πειραιά Θεσσαλονίκη (κύρια είδηση).

ΧΑΡΑΥΓΗ (14 Αυγ. 1981):
Συγκαλείται ευρεία σύσκεψη για αγώνα κατά της βόμβας νετρονίου (στην Λευκωσία).

ΧΑΡΑΥΓΗ (14 Αυγ. 1981):
ΑΚΕΛ: ΟΧΙ στη βόμβα νετρονίου (κύρια είδηση, σελίδα πρώτη).

ΧΑΡΑΥΓΗ (18 Αυγ. 1981):
ΕΚΑ Θρυαλλίδα στην Πυρηνική αποθήκη η βόμβα νετρονίου.

ΧΑΡΑΥΓΗ (22 Αυγ. 1981):
Ανακοίνωση του Κ.Σ. ΕΔΟΝ ΟΧΙ στην βόμβα «N».

ΧΑΡΑΥΓΗ (27 Αυγ. 1981):
Η Κύπρος στον Αγώνα κατά της βόμβας «N».

(Πλατιά σύσκεψη αποφάσισε μέτρα αγώνα. Στη σύσκεψη πήραν μέρος αντιπρόσωποι μαζικών οργανώσεων, γυναίκες, προσφύγων, επιστημόνων, καλλιτεχνες, ανθρωποι των γραμμάτων και της τέχνης).

Ένα μικρο σταχυολόγημα από την Χαράυγη γιατί στο διάστημα του μήνα που μας πέρασε δημοσιεύθηκαν παραπάνω από 100 σχόλια, άρθρα, ειδήσεις, φωτογραφίες, ρεπορτάζ, σκίτσα, εκκλήσεις διακηρύξεις σχετικά με την βόμβα νετρονίου.

Δυστυχώς η πρακτική στην Κύπρο δεν βγαίνει μέσα από τις καταστάσεις που ζούμε, από την κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα, από το επίπεδο της ταξικής πάλης. Τα πράγματα στην Κύπρο είναι αυτονομημένα. Για το τι γίνεται στην Κύπρο δεν πρέπει να ανατρέξουμε στην κυπριακή πραγματικότητα αλλά σε ξένα κέντρα λήψεως αποφάσεων και σε επιταγές και πολιτικές αποφάσεις από έξω.

Έτσι βλέπουμε σε μια χώρα διχοτομημένη που ξένα επιδρομικά στρατεύματα κρατούν κάτω από την κατοχή τους τη μισητή-σχεδόν-έκταση της με 200 χιλιάδες πρόσφυγες (το ένα τρίτο του πληθυσμού της) με χιλιάδες νεκρούς και αγνοούμενους και το κυριότερο που βρίσκεται κάτω από την συνεχή απειλή της πλήρους κατάληψης να γίνονται συνεχώς εκδηλώσεις για

τη βόμβα νετρονίου και να μη ξεκινα καμμία αγωνιστική διαδικασία (φυσικά από τις προοδευτικές δυνάμεις) ενάντια στην κατοχή αλλά συνεχώς οι συμβιβαστικές και ξεπουληματικές καταστάσεις να δυνάμυνουν συνεχώς.

Φυσικά η κινητοποίηση ενάντια στην βόμβα Νετρονίου είναι μια σωστή ενέργεια. Εκείνο που δεν είναι σωστό είναι α) όταν από τους ίδιους περίπου φορείς που αγωνίζονται ενάντια στην βόμβα νετρονίου δεν ακούγεται αγωνιστική φωνή για την κατοχή. (μήπως θεωρούν ξεπερασμένο και ΟΧΙ μοντέρνο τον αγώνα ενάντια στα συμβατικά όπλα - μα αφού αυτή είναι η κύρια απειλή στον τόπο μας).

β) Όταν η κινητοποίηση ενάντια στη βόμβα Νετρονίου λειτουργεί αποπροσανατολιστικά σε σχέση με την Κυπριακή πραγματικότητα.

γ) Όταν η εκστρατεία ενάντια στην βόμβα Νετρονίου δεν δένεται με τον αγώνα και τα προβλήματα του τόπου μας. (Κύρια για τη κατοχή και για το διώξιμο των τουρκικών στρατευμάτων και των Αγγλικών βάσεων).

Η σωστή προοδευτική θέση είναι να γίνεται δεσμο των διεθνών γεγονότων και προβλημάτων με τα τοπικά. Τόσο η βόμβα νετρονίου όσο και τα τουρκικά στρατεύματα κατοχής και οι βάσεις είναι μέρος ενός ευρύτερου πλέγματος καταπίεσης και καταστροφής.

Γι αυτό και δεν μπορούμε να απομονώσουμε την βόμβα νετρονίου απ' όλο το πλέγμα του κινδύνου και της καταστροφής.

Γι αυτό και οι εκδηλώσεις στην Κύπρο για την βόμβα νετρονίου πρέπει να πλαισιωθούν και από άλλες θέσεις. (Την ευθύνη γι αυτό την έχουν οι ανεξάρτητες ομάδες και προσωπικότητες που καλούνται στις «στημένες» αυτές εκδηλώσεις).

Η εκστρατεία λοιπόν στην Κύπρο ενάντια στην βόμβα νετρονίου πρέπει να τοποθετηθεί ως εξής.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΒΟΜΒΑ ΝΕΤΡΟΝΙΟΥ - ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΑΤΤΙΛΑ.

Να σταματήσει η παραγωγή της βόμβας Νετρονίου. Να φύγουν τα ξένα στρατεύματα και οι βάσεις από την Κύπρο.

Υ.Γ. Φυσικά η κινητοποίηση ενάντια στην βόμβα νετρονίου όπως διεξάγεται από τα παραδοσιακά Κ.Κ. της Ευρώπης (και των λοιπων ηπειρών και άλλες ελεγχόμενες απ' αυτά οργανώσεις) εντάσσεται μέσα

στη λογική των δυο αντίθετων (Κέντρων κόσμων) Μόσχας - Ουάσιγκτων. Η λογική αυτή προσπαθεί να καναλιζάρει κάθε προοδευτική ενέργεια (πραγματικά προοδευτική ή ονομαζόμενη προοδευτική) και να την προσθέσει για ενίσχυση στο ένα κέντρο (της Μόσχας) ενάντια στο άλλο.

Η θέση αυτή είναι ολοκάθαρα αντεπαναστατική. Έχτος από τον αποπροσανατολιστικό ρόλο που παίζει (και έπαιξε) η Μόσχα στο προοδευτικό κίνημα και τους λόγους που υπάρχουν στη βάση των αντιθέσεων της με την Ουάσιγκτων - ο επαναστατικός αγώνας και η κάθε προοδευτική πορεία είναι σήμερα (όπως και παλιά) πολυφωνική, σε πολλές συσπειρώσεις, απλώνεται σε πολλά επίπεδα, είναι πολυκεντρική και δεν μπορεί να περάσει όλο το εύρος και η πολυποικιλία έκφραση του ταξικού αγώνα μέσα από το κανάλι ενός κέντρου ακόμα κι αν αυτό το κέντρο είναι το ιδανικό

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
• ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΛΕΞΗ ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΛΑΟΥ •

ΔΕΥΤΕΡΑ 7 Σεπτεμβρίου 1981

ΕΚΚΛΗΣΗ ΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ

ΟΧΙ στη βόμβα!

ΝΑ ΣΥΓΚΡΑΤΗΘΕΙ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΩΝ ΠΥΡΗΝΙΚΩΝ ΠΑΡΑΦΡΟΝΩΝ

κα επαναστατικό.

Ομως οι λεγόμενοι προοδευτικοί φορείς της αντινετρονικής εκστρατείας βλέπουν το θέμα διαφορετικά. Γι αυτό και η εκστρατεία ενάντια στη βόμβα νετρονίου δεν δένεται με τα τοπικά προβλήματα ούτε με το θέμα του πυρηνικού αποπλισμού και του αποπλισμού γενικά ούτε και με το θέμα της κοινωνικής αλλαγής ή όξυνση του ταξικού αγώνα (που δυστυχώς για τους γραφειοκράτες είναι αδύνατο να ελεγχθεί και να καναλιζαριστεί) είναι ένα βήμα στον αντιπυρηνικό αγώνα αφού φέρνει πιο κοντά στην τελική λύση του πυρηνικού προβλήματος που είναι η κοι-

νωνική αλλαγή παντού - «πιστεύουμε ότι όσο ο καπιταλισμός ελπίζει, αυτή η απειλή (της πυρηνικής καταστροφής) θα υπάρχει και θα γίνεται μάλιστα εντονότερη γιατί είναι αποτέλεσμα όχι της δύναμης αλλά της αδυναμίας του επιζώντος ιμπεριαλιστικού φρουρίου». Έρνεστ Μαντέλ: Ειρηνική συνύπαρξη και παγκόσμια επανάσταση εκδ. ύψιλον σελ. 48). Οι κινητοποιήσεις ενάντια στην βόμβα νετρονίου έτσι όπως γίνονται από τους διάφορους φορείς της εκστρατείας δεν είναι παρά μια ενίσχυση στην εσωτερική πολιτική της ΕΣΣΔ.

Σάββας Π.

Επαιόσχυντη δουλοπρέπεια ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΓΙΑ ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ

Αίσχος. Το Τμήμα Ταχυδρομικών υπηρεσιών Κύπρου αποφάσισε να εκδώσει Κυπριακό γραμματόσημο με αφορμή τους γάμους του διαδόχου του Αγγλικού θρόνου. Η ενέργεια αυτή της κυβέρνησης δεν είναι παρα μια ολοκάθαρη απόδειξη της δουλοφροσύνης και της εξάρτησης, της αστικής τάξης της Κύπρου από τα ξένα συμφέροντα γενικά και τα αγγλικά συμφέροντα ειδικότερα. Ακόμα μια νέα απόδειξη ανάμεσα στις χιλιάδες που σημειώνουμε καθημερινά.

Γιατί τι σημαίνει η έκδοση ενός γραμματόσημου όπως αυτό των γάμων του διαδόχου της Αγγλίας σε μια χώρα (την Κύπρο) που ήταν αγγλική αποικία, που την εκμεταλλεύεται το αγγλικό κεφάλαιο παλιά και τώρα, που στο έδαφος της υπάρχουν αγγλικές κυρίαρχες βάσεις, που η αγγλική πολιτική υποστηρίζει κάθε ιμπεριαλιστικό σχέδιο σε βάρος του Κυπριακού λαού; Σημαίνει πως η αστική τάξη της Κύπρου δεν είναι παρα εξαρτημένη. Ένας χατζηζαβάνης και σπαζοραχοκοκαλάκης στο Αγγλικό κεφάλαιο.

Γιατί το γραμματόσημο είναι ένα μέσο διαφώτισης και

προβολής σ' όλο τον κόσμο τόσον για τους αποστολές και τους παραλήπτες όσο και για τους συλλέκτες και τους φιλοτελιστές. Και σε μια χώρα που βρίσκεται υπο κατοχή αντι να προβάλλουμε μέσα από τα γραμματόσημα τους αγώνες του Κυπριακού λαού προβάλλουμε τους γάμους του κάθε τυχαίου πρίγκηπα.

Πρόταση: Επειδή και από επίσημα χείλη ακούγεται τακτικά για τον αγώνα του κυπριακού λαού (ποιον κοροϊδεύουν;) κι επειδή και ο Ιρλανδικός λαός διεξάγει κι αυτός αγώνα κι επειδή οι αγώνες των λαών είναι κοινοί και ενισχυτικοί ο ένας στον άλλον προτείνουμε στην Ταχυδρομική υπηρεσία της Κύπρου να εκδώσει γραμματόσημο σχετικά με τους αγώνες του Ιρλανδικού λαού ενάντια στην Αγγλική κυριαρχία.

Περιμένουμε. Υ.Γ. Φίλη μου υπόδειξε «ότι δεν είναι μόνο η οικονομική εξάρτηση της κυπριακής αστικής τάξης από τα ξένα συμφέροντα που παράγει τέτοια φαινόμενα όπως η έκδοση τέτοιων γελοίων γραμματόσημων αλλά και μια γενικότερη κοσμοπολιτική νοοτροπία που διακατέχει αυτό το κράτος Χογκ-Κογκ. (Την πρόταση «η Κύπρος μπορεί να επιβιώσει με το να γίνει Χογκ-Κογκ» Την διατύπωσε υπουργός της Κυπριακής Κυβέρνησης) Μια νοοτροπία που προβάλλει (να πάρουμε τις εκδόσεις μόνο των γραμματόσημων) τα 200 χρόνια της Αμερικανικής Ανεξαρτησίας, τους γάμους του Καρόλου, τα 25 χρόνια της βασιλείας της Ελισάβετ και δεν προβάλλει τουλάχιστον τους αντίιμπεριαλιστικούς αγώνες του Κυπριακού λαού. Αυτή η ρηχη κοσμοπολιτική νοοτροπία πάει παράλληλα με την νοοτροπία της αστικής τάξης που συνεχώς εκλιπαρεί υποκλείνεται και κάνει συνεχώς εκδουλεύσεις προσπαθώντας να βρει διάφορες μικρο-υποστηρίξεις.»

Η υπόδειξη σωστή. Σάββας Π.

Να ανακληθεί αμέσως η διαθεσιμότητα του Σέρτη

Η ενέργεια της Κυπριακής Κυβέρνησης να εκβιάσει την επιτροπή Δημοσίας Υπηρεσίας να θέσει σε διαθεσιμότητα τον χρονογράφο των «Νέων» και εκπαιδευτικό Γ. Σέρτη αποτελεί ένα ακόμα δείγμα της προσπάθειας της δεξιάς να καταπατήσει τα ίδια τα αστικά δικαιώματα για τα οποία «σκίζεται» και να φιώσει κάθε αντιπολιτευτική φωνή στην Κύπρο.

Οι Κρατικοί υπάλληλοι — που αποτελούν ένα σημαντικό ποσοστό των κυπρίων εργαζομένων — στερούνται πάντα των πιο βασικών πολιτικών δικαιωμάτων, δικαιωμάτων ελεύθερης έκφρασης και συμμετοχής στην πολιτική.

ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΟΥ ΣΕΡΤΗ

Με τον τρόπο αυτό η εκάστοτε δεξιά κυβέρνηση της Κύπρου φώνας κάθε αντιπολιτευτική — κυρίως αριστερή φωνή στη δημόσια υπηρεσία την εκπαίδευση και στους ημικρατικούς οργανισμούς ενώ οι φιλοκυβερνητικοί όχι μόνο δεν εκφράζονταν ελεύθερα αλλά πρωτοστατούσαν στην κομματική ζωή του κυβερνώντος κόμματος με καλύτερο παράδειγμα την πρόσφατη προεκλογική εκστρατεία του ΔΗ.ΚΟ.

Η δυνατότητα της Κυβέρνησης να χειρίζεται μ' αυτό τον τρόπο τους κρατικούς υπαλλήλους έπαιξε ένα σημαντικό ρόλο στην εξασφάλιση του ποσοστού του 19% που δεν της ανήκει στις τελευταίες βουλευτικές εκλογές κι είναι σ' αυτό που στοχεύει σήμερα για να εξαπολύσει το νέο κύμα κρατικής τρομοκρατίας ενάντια στους κρατικούς υπαλλήλους.

Η διαθεσιμότητα του Σέρτη φανερώνει ακόμα ως που μπορεί να φτάσει η εκδικητικότητα αυτής της «φιλελεύθερης» μας κυβέρνησης ενάντια στους υπαλλήλους της.

Γιατί ο Σέρτης είχε κερδίσει το δικαίωμα — πριν τέσσερις μή-

νες — να δημοσιεύει κείμενα του στην εφημερίδα.

Έτσι η σημερινή διαθεσιμότητα προήλθε σίγουρα από διαταγή της Κυβέρνησης για την ενοχλούσαν τα χρονογραφήματα του Σέρτη.

Το ότι μια αδύναμη κυβέρνηση του 19% των ψήφων τόλμα σήμερα να πλήττει τόσο ωμά τα αστικά δικαιώματα και την ελευθερία του τύπου πρέπει να προβληματίσει σοβαρά το Κυπριακό Εργατικό Κίνημα. Γιατί εξ άλλου η περίπτωση Σέρτη δεν είναι απομονωμένη και θα την ακολουθήσουν κι άλλες.

Τα λόγια κι οι ανακοινώσεις δεν είναι αρκετά για να εξασφαλίσουν την επιστροφή του Σέρτη στη δουλειά του και την κατοχύρωση των δικαιωμάτων του όπως κι όλων των κρατικών Υπαλλήλων.

Οι κρατικοί Υπάλληλοι αν θέλουν να ζουν και να δουλεύουν με ασφάλεια σαν ελεύθεροι άνθρωποι πρέπει σήμερα να μπουν στον έμπραχτο αγώνα χρησιμοποίησης της συνδικαλιστικής τους οργανώσεις για να κτοχυρώσουν τα δικαιώματά τους. Έχουν λοιπόν καθήκον να

υπερασπισούν σήμερα σθεναρά το συνάδελφο τους Σέρτη γιατί αύριο θα ρθει η σειρά τους. Έχουν καθήκον να σπρώξουν τις οργανώσεις τους όσο υποχρηρτικές κι αν φαίνονται σήμερα μερικές απ' αυτές, σε μια αδιάκοπη πάλη για την κατοχύρωση όχι μόνο του δικαιώματος ελεύθερης έκφρασης και δημοσίευσης κειμένων σε εφημερίδες αλλά και το δικαίωμα τους να ανήκουν σε κόμματα. Γιατί ενώ η συντριπτική πλειοψηφία των κρατικών υπαλλήλων ανήκουν και είναι δικαίωμα τους να ανήκουν σε κόμματα μόνο αυτοί που ανήκουν στο κυβερνών κόμμα δεν κινδυνεύουν.

Σε τελευταία ανάλυση αυτούς που στοχεύει να πλήξει η δεξιά κυβέρνηση Κυπριανού είναι τους κρατικούς Υπαλλήλους, που υποστηρίζουν τα αριστερά Κόμματα ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ που αρθρογραφούν στις εφημερίδες αυτών των κομμάτων. Η περίπτωση Σέρτη είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα ενώ ξέρουμε όλοι τι είδους χειρισμοί έχουν οι Ακελίστες στις κρατικές υπηρεσίες.

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ που στηρίζει μία τέτοια Κυβέρνηση στην εξουσία έχει μεγάλο μερίδιο ευθύνης για τη θυματοποίηση ανθρώπων σαν το Σέρτη και πολλών Ακελικών που θυματοποιούνται με άλλους τρόπους. Η ηγεσία όμως της ΕΔΕΚ έχει και τη δική της ευθύνη που συμπράξε για να πλειοψηφίσει ένα τέτοι-

Σοσιαλιστική Εκφραση

ο κόμμα σαν το ΔΗ.ΚΟ. στις εκλογές του 76 και να εκλεγεί ένας τέτοιος Πρόεδρος χωρίς αντιποψήφιο σαν τον Κυπριανού το 78.

Ίσως κατηγορηθούμε ότι χρησιμοποιούμε το χάσιμο της δουλειάς του συναγωνιστή Σέρτη σαν μια ευκαιρία να προβάλουμε ξανά τις θέσεις μας. Δεν μπορούμε όμως να παραβλέψουμε το γεγονός πως ο Πρόεδρος που ηγείται σήμερα του Υπουργικού Συμβουλίου που εκβίασε τη θυματοποίηση του χρονογράφου των Νέων ήταν πριν λίγο καιρό για την Εδεκτική ηγεσία ένας κρυπτο-εδεκίτης ενώ η συντακτική επιτροπή αυτής της εφημερίδας αποβλήθηκε γιατί διαφωνούσε με την πολιτική της σύμπραξης με τη δεξιά.

Κι αν το λέμε αυτό είναι γιατί πέρα από τις κινητοποιήσεις για υπεράσπιση του Σέρτη τις οποίες υπερασπίζουμε απόλυτα και οι οποίες προέχουν, η περίπτωση Σέρτη πρέπει να ειδωθεί ότι όλες τις τις πολιτικές προεκτάσεις.

Η περίπτωση Σέρτη τονίζει την ανάγκη να φύγει αυτή η δεξιά Κυβέρνηση της αυθαιρεσίας και της τρομοκρατίας και να αντικατασταθεί με μια αριστερή κυβέρνηση — εγγύηση της επαγγελματικής ασφάλειας και των πολιτών ελευθεριών όλων των πολιτικών συμπεριλαμβανομένων των Δημοσίων Υπαλλήλων και των εκπαιδευτικών.

ΠΟΛΩΝΙΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝ;

Συνέχεια από τη σελ. 1

Κόμμα έλεγχου των βασικών θέσεων στις επιχειρήσεις καθώς και τη λήψη των σημαντικών αποφάσεων.

3. Απευθύνονται στους εργαζόμενους των άλλων «Σοσιαλιστικών» χωρών και τους καλούν να εργαστούν για την δημιουργία ελεύθερων συνδικάτων και στους δικές τους χώρες.

Το συνέδριο αυτό, μέσα από τα ψηφίσματα που έχει εγκρίνει σπάζει πρώτα και κύρια το μύθο για το ότι η Αλληλεγγύη είναι δημιούργημα των Ιμπεριαλιστών και της ΣΙΑ. Η θέση υπέρ των εργατικών συμβουλίων (Σοβιετ) και του εργατικού ελέγχου της παραγωγής δημιουργα, στον ίδιο βαθμό, πανικό στους αστούς της Δύσης και τους γραφειοκράτες των Ανατολικών χωρών. Η αυτοδιαχείριση είναι μ' ένα μέτρο που βρίσκεται σε αντίθεση με το σημερινό τρόπο σχεδιασμού της οικονομίας στην Πολωνία και τις υπόλοιπες «σοσιαλιστικές» χώρες αλλά το οποίο βρίσκεται σε ακόμα μεγαλύτερη αντίθεση με τον κεφαλαιοκρατικό τρόπο παραγωγής. Είναι ένα μέτρο καθαρά σοσιαλιστικό-παρόλο που από μόνο του δεν είναι αρκετό για να κριθεί ένα κοινωνικό σύστημα σαν σοσιαλιστικό ή όχι που αναφέρεται από τον Λένιν σαν μια από τις βασικές προϋποθέσεις για την ύπαρξη πλήρους ή υγιούς σοσιαλισμού (δηλ. πλήρους και απευθείας έλεγχος των εργατικών μαζών στα πλαίσια της σχεδιασμένης οικονομίας). Τονίζεται πως από μόνη της η αυτοδιαχείριση δεν φτάνει για να κρίνουμε μια κοινωνία σαν πλήρως σοσιαλιστική γιατί μπορεί να συνυπάρχει με μια γραφειοκρατία (π.χ. Γιουγκοσλαβία), ή να οδηγήσει σε αναρχία της παραγωγής αν επιτραπεί η ύπαρξη αγοράς σε συνδυασμό με αποκέντρωση της παραγωγής.

Το δεύτερο συστατικό για εκδημοκρατικοποίηση της Πολωνικής κοινωνίας που βγαίνει από τα ψηφίσματα του Συνεδρίου

του της «Αλληλεγγύης» είναι η αμφισβήτηση της απόλυτης και πάνω σε όλα τα επίπεδα εξουσίας του Κομμουνιστικού Κόμματος. Παρ' όλο που αυτό γίνεται μέσα απότο κάλεσμα προς τη Βουλή να μην εγκρίνει τα κυβερνητικά νομοσχέδια που δίνουν απόλυτο έλεγχο στο Κ.Κ., όταν μπήκε μπροστα στους συνέδρους ήταν θέμα τροποποίησης του καταστατικού έτσι ώστε να απαληφθεί η παράγραφος που δήλωνε πίστη στην αρχή πως το Κ.Κ. έχει τον ηγετικό ρόλο. Οι συνέδριοι ψήφισαν αναβολή της συζήτησης του θέματος.

Η πραγματικότητα είναι πως οι εργαζόμενοι αμφισβητούν καθημερινά τον ηγεμονικό ρόλο του Κ.Κ. μέσα από τους αγώνες τους. Το μόνο που μπορεί να εξηγήσει τη στάση των συνέδρων είναι ο εκφοβισμός για μια πιθανή Σοβιετική επέμβαση. Γι' αυτό τον εκφοβισμό δεν μπορεί να κατηγορηθεί σαν υπεύθυνη η γραφειοκρατία γιατί η κινδυνολογία εξυπηρετεί αποκλειστικά και μόνο τα δικά της συμφέροντα. Την ευθύνη φέρουν οι σημερινοί ηγέτες του κινήματος οι οποίοι αδύναμοι να αντεπεξέλθουν των ιστορικών ευθυνών τους, χρησιμοποιούν το γεγονός της παρουσίας των Ρωσικών στρατευμάτων για να τρομοκρατήσουν τις Πολωνικές μάζες για να τις συγκτήσουν.³

Η διεθνιστική αλληλεγγύη που εκφράζεται μέσα από το ταξικό κάλεσμα προς τους εργαζόμενους των υπολοίπων χωρών της Ανατολικής Ευρώπης, είναι το πιο δυνατό όπλο στα χέρια των Πολωνών εργατών. Οι δυνάμεις που καταπιέζουν τους Πολωνούς εργαζόμενους είναι ακριβώς οι ίδιες που καταπιέζουν τους Ανατολικογερμανούς, Τσεχοσλοβάκους, Ούγγρους, Ρώσους κλπ, εργαζόμενους και το ταξικό διεθνιστικό κάλεσμα, μέσα στις συνθήκες που επικρατούν σ' αυτές τις χώρες κρύβει μια τρομακτική δυναμική. Σε τελευταία ανάλυση η επιτυχία της Πολωνικής Πολιτικής επανάστασης

εξαρτάται από την ανταπόκριση των υπόλοιπων εργατών στις Ανατολικές χώρες: η μόνη δύναμη που μπορεί να αποτρέψει μια εισβολή στην Πολωνία, είναι οι εργατικές μάζες μέσα στον ίδιο τον εσβολέα.

Ο δυναμισμός των Πολωνών εργατών φανερώνεται καθημερινά από τα απανωτά κτυπήματα που πετυχαίνουν ενάντια στην παρασιτική γραφειοκρατία. Η Αλληλεγγύη έχει κάμει καθαρό πως σε περίπτωση που η Βουλή αρνηθεί να ψηφίσει υπέρ του δημοψηφίσματος για την συμμετοχή των εργατών στο πάρσιμο αποφάσεων που σχετίζονται με την παραγωγή, θα προχωρήσει από μόνη της στο δημοψήφισμα και πως αν η Βουλή ψηφίσει υπέρ των δύο νομοσχεδίων που προνοούν απόλυτο έλεγχο από το Κ.Κ. η Αλληλεγγύη απλώς θα τα αγνοήσει. Την περασμένη βδομάδα προτού ακόμα λήξει το συνέδριο, οι Πολωνοί εργαζόμενοι σημείωσαν ακόμα δύο νίκες ενάντια στη γραφειοκρατία. Η πρώτη συνίσταται στην τελική συγκατάθεση της ηγεσίας του Πολωνικού Κ.Κ. να δώσει στον τύπο των υπόλοιπων ανατολικών χωρών και να δημοσιεύσει στο δικό του εκφραστικό όργανο ολόκληρο το ψήφισμα της Αλληλεγγύης που καλεί για τη δημιουργία ελεύθερων συντεχνιών (Αρχικά είχαν αρνηθεί). Η δεύτερη σημειώθηκε στο εργοστάσιο Χούτα Κάτοβαϊς όπου οι εργαζόμενοι προχώρησαν ήδη με την ιδέα της συμμετοχής των εργατών στον καθορισμό της διεύθυνσης της παραγωγής ψηφίζοντας στην τεράστια πλειοψηφία τους (17 από τις 19 χιλιάδες είναι μέλη της Αλληλεγγύης) υπέρ της απομάκρυνσης του διευθυντή του εργοστασίου τους.

Το Πολωνικό κίνημα βρίσκεται σε μια πορεία εξέλιξης, σπρώχνοντας τους σημερινούς ηγέτες του σε όλο και πιο δυναμικές διεκδικήσεις — διεκδικήσεις οι οποίες κτυπούν τη βάση πάνω στην οποία στηρίζει τη δυναμική της η Πολωνική γραφειο-

κρατία. Μέσα στις τρομακτικές δυσκολες και αντιφατικές συνθήκες της οποίας περνα σήμερα το Πολωνικό εργατικό κίνημα το πιο σημαντικό του πρόβλημα είναι η κρίση που υπάρχει πάνω σε επίπεδα ηγεσίας. Οι σημερινοί ηγέτες δεν καθοδηγούν την ουσία το κίνημα αλλά το ακολουθούν. Το αίτημα για αυτοδιαχείριση, για παράδειγμα ήταν καθαρά αποτέλεσμα της πίεσης της βάσης προς την ηγεσία. «Ένας άλλος παραγοντας που σπρώχνει την ηγεσία της Αλληλεγγύης σε πιο μαχητικές διεκδικήσεις σήμερα είναι οι εκλογές για ανάδειξη ηγεσίας που θα γίνουν στο δεύτερο μέρος του συνεδρίου της Αλληλεγγύης, 26 Σεπτεμβρίου με 1 Οκτωβρίου: όσοι από τους ηγέτες της Αλληλεγγύης φανούν υποτακτικοί ή ελαστικοί στις πιέσεις της κυβέρνησης, κατα πάσα πιθανότητα θα καταψηφιστούν.

Το γεγονός πως η ηγεσία του κινήματος βρίσκεται στα χέρια θρησκευτικών, ηθικολόγων και εθνικιστών ηγετών και όχι στα χέρια ανθρώπων που καθοδηγούνται από τη Μαρξιστική μέθοδο και ανάλυση, δεν πρέπει να υποτιμάται καθόλου γιατί κάνει τον αγώνα της Πολωνικής εργατικής τάξης ενάντια στη γραφειοκρατία άπειρα πιο δύσκολο. Τα αιτήματα που αρχικά προβάλλε η ηγεσία της Αλληλεγγύης περιοριζόταν σε ορισμένα καθαρά οικονομικά και άλλα που στόχευαν στην αντικατάσταση ορισμένων «διεφθαρμένων» γραφειοκρατών με άλλους. Το σκεπτικό που κρύβεται πίσω απ' αυτή την τοποθέτηση, είναι πως η γραφειοκρατία μπορεί σταδιακά να μεταμορφώσει τον εαυτό της από «κακό» σε «καλό». Κι αυτό φαίνεται καθαρά απ' τα λόγια του Βαλέσα προς την Φαλάτσι, όπου δηλώνει πως δεν καταλαβαίνει από δεξιούς, αριστερούς, πολιτικούς και τέτοια — ξέρει μόνο να βλέπει το καλό απ' το καλό. Η διαφορά των Μαρξιστών βρίσκεται ακριβώς στο ξεκάθαρο πρόγραμμα προοπτικών που

έχουν. Το πρώτο βασικό στοιχείο αυτού του προγράμματος είναι το ότι η γραφειοκρατία έχει αποκτήσει τα δικά της οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα τα οποία την κάνουν ανίκανη να «μεταμορφωθεί» και επομένως είναι αναγκαία η ανατροπή της για το πέρασμα στον υγιή σοσιαλισμό. Το δεύτερο είναι πως η εθνικιστική αντιμετώπιση των προβλημάτων στην Πολωνία είναι καταστροφική γιατί μόνο με τη συμπαράσταση των υπολοίπων εργατών στην Ανατολική Ευρώπη μπορούν οι Πολωνοί εργαζόμενοι να νικήσουν. Το ότι οι εργαζόμενοι ίδιοι είναι ικανοί αυτοί τους να σπρώχνουν σταδιακά την ηγεσία τους σε όλο και πιο επαναστατικές διεκδικήσεις είναι ένα τρομακτικό ενθαρρυντικό στοιχείο — δεν είναι όμως από μόνο του εγγύηση πως δεν θα γίνουν λάθη για τα οποία το κίνημα θα πληρώσει σε κάποιο στάδιο.

ΟΜΗΡΟΣ ΠΑΝΤΗΣ

ΣΗΜ: Σε επόμενη έκδοση θα ακολουθήσει εκτενέστερη ανάλυση των εξελίξεων στην Πολωνία της πιθανότητας Σοβιετικής επέμβασης καθώς και ανάπτυξη των προοπτικών της Πολωνικής Πολιτικής Επανάστασης.

1. Λόγια του ίδιου του Λέχ Βαλέσα σε συνέντευξη που έδωσε στην Οριάννα Φαλάτσι για τους Σάντεϊ Τάιμς του Λονδίνου τον περασμένο Ιούνιο.

2. Λένιν, «Κράτος κι επανάσταση» Κεφάλαιο III μέρος 3.

3. Ο Κούρον — ένας από τους συμβούλους της Αλληλεγγύης — μιλώντας στους εργαζόμενους τον περασμένο χειμώνα, έλεγε πως δεν πρέπει να ξεπεράσουν το όριο που είναι η ανατροπή της κεντρικής εξουσίας του Κομμουνιστικού Κόμματος για να μην προκαλέσουν επέμβαση της Σοβ. Ένωσης.

4. Περιοδικό «Οικονομική», 29 Αυγ. — 4 Σεπτ.